

Al deze soorten zijn van het aangrenzende Duits gebied bekend. Misschien dat zij door de aanhoudende Oostenwinden van het vorig jaar hun areaal naar het Westen uitgebreid hebben. In ieder geval is het interessant eens op *Euphorbia* te letten; dan komt misschien ook nog eens de derde soort: *D. albipes* F. in Nederland tevoorschijn, die eveneens van het Rijnland vermeld wordt.

Tot slot vraagt Majoor Rijk naar de bevindingen van de natuurwacht, waarop hem door Drs. Kofman en Dr. Thiadens werd geantwoord. We verwijzen hiervoor naar pag. 53 in dit nummer.

WEE HET PEPERBOOMPJE!

De oprichting van de natuurwachten is deze zomer in natuurhistorische kringen levendig begroet. Dank zij de waakzaamheid dezer vrijwilligers is het gevaar, dat onze orchideeën bedreigt, aanmerkelijk verminderd. Dat echter ook andere zeldzame gewassen in Zuid-Limburg blootgesteld zijn aan laakbare praktijken blijkt uit de navolgende brief, onlangs toegezonden aan het Bestuur van het Genootschap.

„Mijne Heren,

Het lijkt mij nuttig, U een avontuur mede te delen, dat mijn vrouw en ik beleefden op 2de Paasdag j.l. We waren er op uitgegaan om iets van de bloei te kunnen zien van *Daphne Mezereum*, en dan meteen eens te letten op de insecten, die in grote variatie het peperboompje moeten bestuiven.

Ter hoogte gekomen van de groeiplaats bemerkten we een gezelschap dames en heren, dat op een helling vertoefde. Aan de uitroep: „hier staat weer een andere orchidee“, konden we horen met natuurvrienden te doen te hebben en in de verwachting, dat er kennissen van ons bij zouden zijn, richtten we de kijker op het groepje mensen.

Inderdaad herkenden we 2 heren, waaronder een trouw bezoeker van de maandelijks vergaderingen van ons Genootschap. Een van deze heren droeg een botaniseertrommel. Natuurlijk konden we niet zien wat voor schatten daarin verborgen lagen.

Maar wel ontdekten we in de arm van een derde heer een grote bos, naar schatting een klein tiental van de ons zo geliefde peper-

PEPERBOOMPJE (BLOEMEN)

(Foto De Wever)

boompjes. Die waren met wortel en al uitgerukt, alle exemplaren van ongeveer een meter lengte.

Mijn vrouw hoorde de waarschuwing: „Pas op, daar staat iemand naar ons te kijken!“ Er werden toen een paar kranten voor de dag gehaald en daarin werden de verzamelde planten gewikkeld. We zijn toen doorgelopen om het gezelschap gelegenheid te geven naar beneden

te komen. Dat deed het dan ook inderdaad. We keerden toen op onze schreden terug om een ontmoeting te forceren. De betrapte dames en heren begonnen snel voor ons uit het pad af te lopen, maar we haalden ze toch in. Toen week de heer, die de planten droeg uit, de helling weer op. Ik sprak het mij bekende genootschapslid aan en gaf als mijn mening te kennen, dat het geen natuurliefde was, waardoor men gedreven werd, zoveel van deze zeldzame planten mede te nemen. „Ach”, antwoordde deze met een schouderophalen „er staan er hier zoveel”. Een van de dames viel hem toen bij, „Ja, er stonden er wel 50”, terwijl gelijk met haar een van de heren het getal 12 noemde. En een derde deed ook een duit in het zakje. „Het is voor een botanische tuin”. Tot zover ons avontuur.

Voor de bedoeling van mijn schrijven achtte ik het niet nodig de namen te noemen van de mij bekende, bij deze botanische schanddaad betrokken personen. Wanneer U dit wenst ben ik bereid ze U mede te delen.

Met de meeste hoogachting,
P. J. van Nieuwenhoven.”

Ieder weldenkend natuurminnaar zal het volkomen eens zijn met de strekking van dit schrijven en het lijkt ons gepast, dat euvele daden als de gesignaleerde aan de kaak worden gesteld. Men gunne ook het bedreigde peper-boompje een eerlijke levenskans!

DE MYCOFLORA DER VENRANDEN IN MIDDEN-LIMBURG

door
C. PH. VERSCHUEREN,
Roermond
(Vervolg).

Merkwaardigerwijze is ook *Psilocybe ericaea* weer vergezeld van een dubbelganger in de persoon van:

Psilocybe subericaea (Fr.) sensu Rea ⁴⁾.

Heel veel moeite om ze uit elkaar te houden heeft men niet. Als men maar let op de vettig glanzende hoed van *Ps. subericaea* en de uitgesproken vochtige standplaats. Hier komt *Psilocybe subericaea* voor op uitermate vochtige plaatsen, die een deel van het jaar geïnundeerd zijn, terwijl *Psilocybe ericaea* de hoogere en dus

minder vochtige plaatsen langs de vennen zoekt. De microscopische verschillen zijn duidelijk:

Psilocybe ericaea (Fr.
et Pers.).

Hoed: In jongen toestand licht roodbruin, later meer geelbruin, droog iets glimmend, nooit vettig glanzend.

Lamellen: Bij jonge exemplaren wit tot lichtgeel, bij oudere zwart-violet met witte lamellenrand.

Steel: wit, daarna licht geelbruin over de geheele lengte.

Sporen: in massa:
violet-zwart

13-14 / 6-7 μ

Psilocybe subericaea
(Fr.) sensu Rea.

Hoed: Vettig glanzend uitziend, meest met breede umbo, die bij oudere exemplaren geelbruin uitkomt tegen de donker oker-bruine kleur van den hoed.

Lamellen: Bij jonge exemplaren wit, bij oudere bruin met iets violette bijkleur en lichtere lamellenrand.

Steel: wit, naar de basis iets bruin wordend.

Sporen: in massa:
violet-bruin

8-9 / 5-5½ μ

Op de Melicker heide komt van *Psilocybe subericaea* de vorm *verrucosum* voor ⁵⁾. De hoed is dan onregelmatig bezet met een witte massa (van calciumoxalaat kristallen?).

Naucoria myosotis Fr.

Deze zeldzame soort is door den mycoloog Swanenburg de Veye voor het eerst in ons land aangetroffen te Paterswolde ⁶⁾. Zij komt hier in Midden-Limburg langs een drietal vennen veelvuldig voor (Heelderpeel, Tuspeel en een ven op de Horner heide) en wel in twee vormen (standplaats-variatie's?). In het sphagnum groeiend is de hoedkleur typisch olijfgroen, op minder vochtige plaatsen langs de venranden is de hoedkleur echter bruingeel. Het is een uitgesproken boreale soort, zeer frequent in Zweden volgens Fries, door Romell op een reis in Lapland buitengewoon veel aangetroffen, daarentegen in Frankrijk slechts een enkele maal gevonden ⁷⁾.

Gezien de verspreiding in Midden-Limburg, moet deze fraaie zwam in Drenthe meer groeiplaatsen hebben dan uit de enkele vondst van den Heer de Veye zou volgen.

Naucoria (Alnicola) fulgens (Favre et Maire).

Deze nieuwelinge in de fungi-flora is op den veenachtigen bodem langs de venranden een